

VIỆT KIỀU ĐÃ TIỆC

Phùng Nhân

Tết năm nay Ba Mạnh nhất định đi về Việt Nam ăn tết, cho nên anh phải hốt hết một đầu hụi \$500, vậy mà số tiền anh tính đi Holiday kỳ này cũng còn hơi hẻo, nên anh hơi lo vì sợ thiếu tiền xài, thành thử ra anh chẳng dám mua sắm làm chi những thứ đồ thuộc loại cao sang mắc mỏ, mà anh chỉ mua có 10 lít dầu gió nước xanh với 60 cục xà bông thơm, để gọi là hành trang của một Việt Kiều đi về thăm quê hương sau 10 năm xa cách.

Không biết sao mà mọi người dân đang sống ở trong cái xã Bình Đức này, người đàn bà nào nhìn thấy chai dầu gió nước xanh chánh hiệu từ bên Úc xách về thì đôi mắt cũng chớp lia, chắc có lẽ họ phải đợi khi nhìn thấy tận mắt từ tay của mấy ông Việt Kiều cầm ra cho thì mới tin đó là chai dầu thứ thiệt, còn không thì toàn là dầu giả hết trơn, dầu có mua với cái giá nào cũng đừng mong tìm ra một chai dầu nguyên chất.

Chính vì vậy mà một chai dầu gió nước xanh tuy giá đáng của nó chẳng có bao nhiêu, nhưng lại là một mối thâm tình không có thứ gì sánh nổi, nên Ba Mạnh được bà con chòm xóm trọng vọng đón mời, ai cũng mong rước anh về nhà ngồi một chút để nói chuyện chơi. Vì tất cả những câu chuyện của người Việt Kiều nào nói ra cũng đều là mới lạ, nên Ba Mạnh phải đi thăm hết hai ngày rồi mà có giáp được đâu, phần 10 lít dầu gió nước xanh tuy lúc mua thì xách cũng nặng cũng nhiều, nhưng về đến Việt Nam thì lại hoá ra thật là ít ỏi!

Thì sáng hôm nay cả nhà thức dậy hồi nào mà Ba Mạnh cũng không hay, đến chừng anh

giật mình mở mắt ra thì đã thấy mọi người đang chộn rộn. Vừa thấy mặt anh, là ông Hai Bốn hỏi liền:

- Sao ngủ có ngon hôn?

Ba Mạnh lờm lờm bò ra rồi nói:

- Nhậu với thằng chồng của con Hà không đầy nửa lít, vậy mà tối khuya nó thối em làm một giấc không biết trời trăng. Phải anh không kêu em nằm nướng thêm một chút nữa thì bị mặt trời đè mới báo...

Ông Hai Bốn cười hề hề nói:

- Bên Úc mà đi về đây ngủ được thì cũng tốt chớ có sao đâu chú nó. Thôi lo đánh răng rửa mặt xong, đừng tao dốt chú mày đi ra ngoài ngã tư chợ Bình Đức ăn hủ tiếu luôn thể...

Bà vợ ông Hai Bốn đang đứng gần đó vội can:

- Đi làm chi ra ngoài cho mắc công mỗi giờ, ở nhà đây để tôi sai tụi nó chạy đi mua xách về ăn cho đỡ tốn. Bây giờ ông mà dốt chú Ba nó đi ra ngoài đó, nội ba cái thằng du kích với mấy ông trên Ủy Ban Xã Bình Đức này, họ bu lại thì ít lắm cũng tốn từ 10 tô trở lên chớ đâu có ít!

Ông Hai Bốn trừng mắt nhìn bà rồi nói:

- Bà có giỏi tài khôn chớ biết gì mà nói. Cái nào đáng tốn thì mình phải tốn, còn cái nào không đáng thì thôi. Tôi cầu cho bữa nay khi dốt chú Ba nó đi ra ngoài đó, để gặp hết mấy ông chánh quyền sở tại ở đây, đừng mình đãi mấy ông một bụng hủ tiếu café cho biết mặt. Sẵn dịp để tôi mời luôn mấy ông trưa nay vô đây nhậu một bữa luôn. Đéo mẹ ... hồi nào thằng Mạnh nhà mình trốn chui trốn nhủi để vượt biên, tụi nó kêu tôi với bà đi ra ngoài ủy ban xã hành cho tới gạo, có đưa lại mắng tôi là có em sao không biết dạy, để cho nó chạy đi theo liếm gót giày của đế quốc Mỹ

vậy ông già ? Bây giờ được phép ngồi ngang nhậu với tụi nó để bẻ mặt chơi, tội gì không bỏ tiền ra làm cho bỏ ghét...

Bà Hai Bốn chùng như vỡ lẽ, nên nhìn Ba Mạnh nói:

- Ờ ... như vậy thì cũng được. Hai anh em chú cứ việc đi ra ngoài ngã tư lo ăn sáng đi. Tôi ở nhà để lo làm bữa tiệc trưa nay, mà chú Ba nó định đãi rượu gì để tôi liệu trước?

Ba Mạnh mỉm cười rồi nói nhỏ:

- Thì ... mình cũng đãi bia cho tiện đi chị. Chớ hỏng lẽ Việt Kiều mà đãi rượu để họ nghe cười chết...

Bà vợ ông Hai Bốn vẫn còn tiếc của, bèn nói vớt:

- Hay là nửa tiệc đầu mình cho họ uống bia, còn nửa tiệc cuối thì mình đãi rượu để cho đỡ tốn hao. Chớ còn mấy ông thần nước mặn ở trong cái xã này, bia bọt nào mà chịu đời cho thấu với mấy ông!

Ba Mạnh kéo tay ông Hai Bốn đi được vài bước rồi quay đầu lại dặn:

- Thôi chị Hai ở nhà coi món nào ngon thì cứ việc làm đi, rồi tối coi tính sổ hết bao nhiêu tiền thì tôi đưa lại. Còn việc bia bọt để tới chừng khách đi lại rồi mới tính sau...

Hai anh em đi ăn sáng hơi trễ, nên mấy ông thần du kích xã họ đã đi tản mát khắp nơi, mà chỉ còn sót lại ngoài tiệm hủ tiếu của ông Tiểu Hoàn, có ông chủ tịch xã và ông bí thư, với ông chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc đang ngồi xĩa răng, để bàn tán về việc nuôi gà công nghiệp, mà hiện nay ở trong xã này đã có lắm kẻ đang làm giàu, nên gương mặt ông nào trông cũng hả hê mãn nguyện.

Đây là một thời kỳ tư hữu của người đảng viên cộng sản thịnh hành, nên bất cứ ngồi ở đâu họ cũng đều nói đến việc làm ăn mua bán. Chớ còn hồi trước cách nay chừng mười hai năm, ông nào khi mở miệng ra cũng đều nói đến việc khẩn trương để xây dựng hợp

tác xã quốc doanh, hoặc là quá độ từng bước để đưa con người đi đến cổng thiên đàng, mà ở đó đảng Cộng Sản Việt Nam đã vẽ với ra như là một xứ thần tiên không còn nơi đâu sánh kịp.

Còn bây giờ thì ông nào cũng muốn giàu tấp ngang xương, mà không sợ có thằng đồng chí đồng rận nào đề đầu kiểm điểm. Bởi vì cái lý thuyết vô sản của người cộng sản đã bị vỡ vụn mất rồi, kể từ khi họ đã lộ mặt ra thành để cho biết thế nào là rượu ngon gái đẹp. Cho nên vừa thấy mặt ông Hai Bốn và Ba Mạnh thì họ mau mắn đứng dậy bắt tay giòn giả reo mừng, như ngày xưa họ được bắt tay với một ông Liên Xô hay ông ... Tiệp Khắc. Thấy vậy Ba Mạnh nói:

- Thôi để tôi kêu hủ tiếu ăn luôn nghen mấy ông?

Ông chủ tịch xã mại hơi trả lời:

- Tụi tôi vừa mới uống café xong. Vậy hai anh em cứ ăn uống tự nhiên đi, nếu có chuyện gì cần thì sai đứa nào đi lên xã nói lại với chúng tôi. Vì tết nhất năm nay Việt Kiều của mình lại đi về quê ăn Tết đông dữ lắm...

Ông Hai Bốn mỉm cười nói hớt:

- Tôi với thằng Mạnh định đi lại đảng ủy ban mời mấy anh đó chớ. Thôi sẵn đây thì tôi cũng mời luôn, trưa nay đảng nhà tôi có làm một tiệc trước là để cúng ông bà, sau nữa là thằng Ba Mạnh nó được dịp đãi đảng bà con mình luôn thể. Vậy tôi mời hết mấy ông nghen, tan sở thì đi luôn lại đảng nhà tôi để ăn với tôi một bữa cơm thân mật gia đình, ngày hôm nay nhờ nhà nước cởi mở nó mới dám về thăm, chớ còn không thì anh em tui không biết đến bao giờ gặp mặt. Nói vừa dứt câu, thì ông Hai Bốn quay vô trong nói lớn:

- Nị làm cho mỗi người một tô hủ tiếu xương đặc biệt, với mỗi người một ly café sữa đá, nhớ làm ly cối cho tụi tui nghen...

Trong bữa tiệc ăn sáng hôm nay, mấy ông chủ tịch này tuy miệng đã nói không ăn, nhưng tô hủ tiếu của ông nào cũng hết trơn sạch sẽ. Rồi họ ngồi nán lại để nói chuyện trên trời, hay bàn về mấy hăng thầu Đài Loan đang đập phá cái chợ hàng bông Mỹ Tho để xây cất lại thành siêu thị. Không biết trong hợp đồng chánh phủ Việt Nam cho tụi nó mượn bao lâu, vậy mà tụi nó thi công xây cất thật là kiên cố. Nhưng sau này nếu có khai trương, thì phải là nhà giàu mới mong bước vào mở sạp, còn dân nghèo thì chắc phải đi chỗ khác quẩy gánh bán hàng rong, chờ tiền bạc đâu có bao nhiêu mà dám bước vào để dẫn tiền cọc!

Ăn uống xong Ba Mạnh và ông Hai Bốn thả bộ về nhà, đi dọc đường ông Hai Bốn nói:

- Chú mày nhìn mấy thằng cha hồi nãy ăn thấy sợ chưa? Đâu có thua gì cà vồ, cá tra, cá chốt. Vậy mà hể mở miệng ra nói toàn là đạo đức cách mạng không. Tao nói thiệt với chú mày. Tại tao ghiền rượu nặng quá nên mới sanh ra bê bối mà thôi, chớ mấy thằng cha đó có hơn gì tao. Tụi nó mới vừa nói uống café với ăn sáng rồi, vậy mà khi kêu hủ tiếu ra tụi nó ăn thiếu điều liếm tộ...

Ba Mạnh lắc đầu can:

- Nhưng anh cũng nên giữ mồm giữ miệng lại, đừng để cho họ ghét thì cũng khổ. Thời nào cũng vậy, hể chánh quyền là cha, họ muốn hành mình lúc nào cũng được!

Ông Hai Bốn bập thêm hơi thuốc nữa rồi nói:

- Cái đó thì tao biết chớ mậy, nhưng tụi nó có muốn ăn hiếp thì cũng tùy. Tao bây giờ còn có một mình con Hiền là gái, đâu còn có cái nạn đi nghĩa vụ quân sự nữa mà sợ. Còn thằng Út Hậu mới có 14 tuổi mà lo gì, chế độ này sẽ dẹp tiệm trong vòng vài năm tới, chớ còn để nó tồn tại lâu thêm nữa thì dân chúng chỉ toàn là khố rách áo ôm, chỉ có tụi nó thì nhà cao cửa rộng. Bữa nào rảnh mậy đi một vòng ở đây thì biết liền chớ gì, nhà

cửa của mấy thằng cha chủ tịch ngồi ăn hủ tiếu hồi nãy lợp toàn là ngói tây đỏ hực, chớ hồi đó mấy chả đi vô tiếp thu cái xã Bình Đức này thì có cái gì. Vậy mà cái tật nói dóc cho tới ngày nay cũng không chịu bỏ...

Hai anh em nói chuyện lách giáp một hồi mà đi về tới nhà hồi nào cũng không hay, tới chững con chó Vện già chạy ra ngúyt đuôi mừng rên lên hư hử. Ông Hai Bốn đá vô mông nó mấy cái rồi hỏi trống:

- Mầy còn ăn món này hôn? Nếu còn thì để dành lại bữa nào rảnh mình làm...

Ba Mạnh vội can:

- Đừng anh hai. Thà là mình ăn chớ lạ, chớ chó nuôi trong nhà ăn không nở!

Trước câu nói triết lý lạ lùng của đứa em, làm cho ông Hai Bốn phải phá lên cười rồi nói lầm bầm:

- Cái thằng ăn nói nghe ngộ hôn. Chó nào thì cũng chó, ở đó lựa là phải ai nuôi. Bộ người ta nuôi rồi mình ăn không có tội hay sao?

Ba Mạnh đi vô nhà một hồi rồi anh đi lại bàn thờ đốt lên 3 cây nhang, cắm lên lư hương với côi lòng nặng trĩu, rồi những giọt nước mắt lại lặng lẽ chảy ra, như gợi lại cho anh nhớ về quá khứ, mà ở trong ngôi nhà này có biết bao nhiêu kỷ niệm từ lúc lọt lòng, cho đến khi anh xuống ghe vượt biển trong một đêm trời tối chẳng có một ánh sao, rồi đến hôm nay anh trở về đây như là một người đem vinh quang về cho cho giòng họ. Nhưng liệu những thứ đó nó còn ở lại đây được bao lâu, hay chỉ chừng vài tuần lễ nữa khi cái bóp của anh đã hết sạch tiền, thì cái thằng Ba Mạnh đạp xích lô ngày xưa, sẽ hiện nguyên hình không có gì thay đổi!

Trong lúc Ba Mạnh còn đang nghĩ ngợi vu vơ, thì khách khứa bắt đầu nhộn nhịp, nên anh phải lật đật đi vô buồng cầm ra mấy gói thuốc Camel xé miệng để lên bàn, khiến cho mấy ông già có dịp thơm râu, nên ông nào

cũng ráng bập một hơi cho hai ba điếu, làm cho từng cơn ho vang dội từ trong lồng ngực phát ra, khiến cho cơn sung sướng lâng lâng đó phải rớt theo vài giọt nước mắt!

Vừa lúc đó thì ngoài sân có tiếng con chó Vện già hực lên mấy tiếng, khiến cho ai nấy cũng phải giựt mình nên đảo mắt nhìn ra, thì trước mắt họ là ông chủ tịch xã Bình Đức, cùng với các đoàn thể ban ngành và mấy thầy du kích xã đang hớn hờ bước vô, rồi họ bắt tay chào hỏi Ba Mạnh rất tươi cười như là những người bạn thân lâu ngày gặp lại, chớ không có điều chi là ngăn cách của hai kẻ đã từng đứng trên hai chiến tuyến cầm súng giết nhau, làm cho không khí quá đổi rộn ràng, mà từ hồi nào cho tới bây giờ ở trong nhà của ông Hai Bốn chưa bao giờ có được.

Nhìn thấy cảnh đó; làm cho mấy ông già lở bộ tán thối lưỡng nan, bởi bỏ ra về thì cũng uổng, còn ở lại thì không biết một lát nữa có sao không! Vì cái tật của mấy ông thần này từ trước tới nay, hễ ăn nhậu cho tới bến thì thế nào cũng quậy!

Trong lúc mấy ông già còn đang lúng túng, thì ông chủ tịch xã bước tới bắt tay từng người tươi cười nói lớn:

- Mấy ông bữa nay cũng có mặt ở đây để mừng Ba Mạnh nữa hả. Tụi tui thì ... cũng vậy; bị kẹt ông Hai Bốn đi ra tới ngoài xã mời nên mới ráng vô đây, chớ còn không thì chiều nay cũng còn một cuộc họp...

Ông Mười Thiệt nhờ có thằng con làm trong trại rấn Đồng Tâm nên mau miệng nói:

- Tụi tôi cũng vậy ông chủ tịch ơi. Mình đi ăn bữa giỗ thì phải chịu lỗ buổi cày, chớ tôi đây cũng đang lãnh cát nhà cho người ta. Bữa nay là ngày giỗ gỗ vậy mà tôi cũng phải đi lại đặng đèo vài búa để lấy ngày rồi đi về đây, chớ bữa nay mà vắng mặt thì mai mốt gặp mặt thằng Hai Bốn nó chửi mình làm sao chịu nổi!

Vừa lúc đó thì ông Tám Hoạc nói vượt theo:

- Có phải vậy hôn Hai Bốn?

Ông Hai Bốn cười híp mắt nói:

- Phải chớ sao không. Bữa nay mà mấy cha không lại nhà tôi nhậu tiệc này, thì mai mốt ông già mấy cha có chết tôi cũng không thèm chạy tới...

Từng tiếng dao phay chặt thịt nghe êm ái đến mơ hồ, thỉnh thoảng có tiếng một người nào đó hỏi vợ ông Hai Bốn rằng bột ngọt chùi để ở đâu, làm ơn chỉ ra dùm để cho em đi nêm nồi cháo. Quả thật ở đời có thực mới giựt được đạo ở cái xứ này, còn không nói tới rách họng chưa chắc có ai nghe. Thời buổi bây giờ chỉ có dầu gió nước xanh, với đô la là nói bà con nghe theo răm rắp!

Ông Hai Bốn sau một hồi bận rộn tiếp đãi bà con, rồi ông phải đích thân đi xuống nhà dưới để lo làm mấy đĩa tiết canh, chớ không thể nhờ mấy tay mơ hay đàn bà con gái mà làm được. Bởi vì cái món nhậu này coi vậy cũng không phải dễ làm, phải biết cách tìm mạch máu rồi biết cách cầm dao, còn không thì nhè ngay cái mạch máu đen của nó mà khứa cho một phát, thì kể như đĩa tiết nó nổi bọt đã đành, nhưng đến khi dọn ra ăn thì trông nó bầm đen không còn chi hấp dẫn.

Cũng chính vì bao nhiêu điều quan trọng của một món nhậu lừng danh đó, cho nên có khi phải đi rước một ông thợ đánh tiết canh xa hằng năm ba cây số là một lẽ thường, chớ không phải như nấu cháo chặt phay ai làm gì cũng được. Bữa nay vì đã có chuẩn bị trước, nên ông Hai Bốn đã có mài sẵn một con dao bén ngót như gươm, chỉ cần đưa ngay vào cái cẳng cổ của con vịt liếc nhẹ qua một cái là nghe như ngọt sốt, tức thời có một vòi máu nóng hổi phun ra trong mấy cái tô đã có pha sẵn nước lả với nước mắm trước rồi. Bây giờ chỉ cần ông Hai Bốn hằm nhẹ nó lại thôi, đừng để nó đông dính cục với nhau thì được.

Hằm xong xuôi mấy đĩa tiết, rồi ông Hai Bốn lo đi tắm rửa, sau đó ông lại thay vào một đồ

Pyjama màu xanh trứng sáo, nên gương mặt của ông trông cũng có vẻ hiền từ, khiến cho căn nhà càng thêm rộn rã vui tươi, khi ông hối bà vợ coi lo dọn đồ lên cúng kiến.

Qua hết mấy tuần rượu, rồi ông Hai Bốn cầm xấp giấy tiền vàng bạc đi ra ngoài sân đốt để cúng thí cô hồn, thì lúc đó ở trong nhà Ba Mạnh cũng lo hối mấy đứa nhỏ bưng xuống dọn ra, nên tiếng cười tiếng nói chộn rộn lên còn vui hơn đám giỗ. Khi có tiếng dao chặt nước đá để chuẩn bị uống bia, làm cho mấy ông già cũng nhếch môi cười để quên đi hết những điều cơ cực!

Trong lúc mọi người còn đang lo nuốt nước miếng để dần xuống bao sự thèm khát của cuộc đời, khi nghe cái mùi bia vừa mới được khui nắp bay ra, thì ông Hai Bốn đứng lên nói lớn:

- Thôi bây giờ tôi thay mặt gia đình để mời hết thầy bà con, bưng ly lên uống cạn với tôi 100%, để mừng thằng Ba Mạnh sống sót trở về, rồi sau đó ai muốn uống bao nhiêu thì tùy ý...

Từng tiếng vô ... vô ... thật lớn lại nổi lên, khiến cho không khí tự nhiên vô cùng hào hứng, làm cho mấy ông già cũng bớt đi phần giữ kẽ như lúc ban đầu, nên mạnh dạn cầm cái muống xắn vào đĩa tiết canh, rồi ngắt rau thơm bỏ vào chén bưng lên và lia và lia...

Đợi cho mọi người làm sượng thêm vài đĩa, rồi ông Hai Bốn mới nói chêm vô:

- Cái món tiết canh là món nhậu của tụi Bắc kỳ đây chớ, còn dân Nam kỳ của mình chỉ mới bắt chước đây thôi. Chớ còn hồi thời ông già của tụi mình, thì tiết vịt xiêm chỉ có hứng vô tô rồi bỏ trong nồi cháo, chớ đâu có ai mà biết làm được cái món nhậu đặc biệt này...

Ông chủ tịch xã Bình Đức trở bộ ngồi theo kiểu nước lụt, rồi cười lên ha hả nói vượt theo:

- Nói gì thì nói chớ tiết canh của tụi Bắc kỳ làm vẫn thua Nam kỳ, vì tôi đã từng đi dự đại hội đảng ở ngoài Bắc, nên tôi đã có thử nhậu hết ráo rồi mấy cha ơi...

Cả bàn tiệc lại cười ô lên, khi Ba Mạnh đứng dậy say say lão đảo nói:

- Như vậy thì mình vô cạn ly đi ông chủ tịch, để mừng cho ngày thắng lợi về vang, tiết canh miền Nam đánh thắng tiết canh miền Bắc ghen ông chủ tịch...

Quả thật đây là một câu nói móc họng chẳng có đóng môn bài, vậy mà ông chủ tịch cũng hĩ hả cười vang chớ không có bắt lỗi, làm cho mấy ông già chòm xóm nổi hứng cũng nói theo, đến chừng bị ông trưởng ban công an xã sửa nhẹ lưng làm cho mấy ông sợ muốn xanh máu mặt, cho nên mấy ông biết thân biết phận của mình mà ngồi nhậu xếp ve, chỉ có Việt kiều Ba Mạnh là ăn nói ồn ào hơn ai hết.

Trong khi đó thì bà vợ ông Hai Bốn chạy lên chạy xuống lăng xăng, để bưng rội thêm mấy món nhậu nấu nướng theo kiểu nhà giàu, vì đây là một bữa tiệc của Việt Kiều nên sự đãi đằng cũng phải cho ra vẻ, nên tô đĩa chén được sắp đầy vun khiến cho mấy ông chủ tịch không biết lựa đĩa nào để mà gắp nhậu!

Có lẽ ở trong một cái xóm nhỏ của xã Bình Đức này, từ trước tới nay chưa có bữa tiệc nào mà được chủ gia đãi toàn là bia với nước ngọt, nên mọi người có lúc chỉ lo uống chớ chẳng lo ăn, khiến cho bà vợ ông Hai Bốn phải nhìn mọi người tươi cười, rồi cầm đĩa gắp thức ăn bỏ vào từng chén, nên tình chị em trong xóm được dịp nảy sinh, khiến cho bao nhiêu nỗi ty hiềm từ trước đến nay, trong giây phút đó bỗng đứng tiêu tan hết ráo.

Đang ăn ngon miệng như vậy, mà ông chủ tịch xã ngó ngay Ba Mạnh hỏi:

- Sao về kỳ này có xách được chai rượu mạnh nào hôn?

Ba Mạnh tuy nhậu gần xỉn nhưng vẫn còn khôn, nên anh mỉm cười rồi nói:

- Cũng có được 1 chai. Nhưng anh Hai tôi ảnh muốn để chứng, nếu ông chủ tịch có muốn uống thì để tôi đi lấy xuống khui ra nhậu liền!

Thật không có cái cảnh nào thất như ác đức cho bằng, cái cảnh chai rượu cúng mà cũng không yên với mấy thằng cộng sản, nên anh day ra hỏi trống:

- Bây giờ mấy ông muốn uống sét hay uống cách nào?

Ông chủ tịch xã vác mặt lên nói lớn:

- Thôi ... để vậy uống sét cho nó đã...

Từng ly rượu màu vàng sóng sánh được rót ra, kèm theo với những lời mời mọc ân cần của hai vợ chồng ông Hai Bốn, nên chẳng mấy chốc mà cả bàn tiệc ông nào cũng say quắc căng câu, có ông nằm gục đầu tại trận. Khiến cho bữa tiệc trông rất ê hề, nó không còn thanh lịch như lúc mới dọn lên, vì mấy món thức ăn thừa nhai nhả ra bàn, để mời gọi cài đấm ruồi nhặng bu lại mất vệ sinh, làm cho Ba Mạnh cũng muốn bực mình vì cái lưng bắt đầu sanh ra mỗi mọt.

Mặt trời đã sụp xuống khỏi ngọn cây, từng cơn gió chướng buổi chiều thổi rong mát rượu. Ông Hai Bốn đã đến hồi say mướt chỉ, cho nên ông ngồi ngủ gục tại bàn, vậy mà cái tật chèn chén hiếu khách vẫn quen, nên ông ta cứ rề mấy ông già xóm chòm sao không chịu khui bia nhậu tiếp...

Tuy nhiên mấy ông già thấy cái mùi coi bộ hồng êm, vì từ hồi trước cho tới bây giờ hề mỗi lần ông Hai Bốn mà say tới nước này thì thế nào cũng hay sanh sự, nên ông Mười Thiệt với ông Tám Hoạch và mấy ông già chí cốt trong xóm tìm cách rút êm, chỉ còn lại có một gánh của trên ủy ban xã Bình Đức, nên Ba Mạnh cũng làm bộ giả lả ở bên ngoài, để

cầm cọng mấy ông thần này ngồi lại nhậu thêm một hồi nữa.

Rồi sau đó bữa tiệc cũng tan, khi ông chủ tịch xã và các cán bộ ban ngành bước ra khỏi cửa, thì bà vợ ông Hai Bốn cũng đi ra cột lại cánh cửa rào, nên căn nhà cũng trở lại về hoang vắng nặng nề như trước kia chớ không có gì khác biệt.

Ba Mạnh tuy không say gì cho lắm, nhưng anh đã thật sự bị mệt vì tiếp khách quá nhiều, nên anh nằm xuống bộ ván gỗ thân quen, đây là bộ ván gia bảo của gia đình để lại. Trong phút giây lâng lâng đó, anh nghe như có một cái gì đang réo gọi rất mơ hồ, hình như đó là tiếng gọi của tuổi ấu thơ, khiến cho anh cũng phải chạnh buồn, nên nằm gát tay lên trán để mà trấn trở.

Trong lúc đó thì bà Hai Bốn vẫn lẳng xăng, kêu Ba Mạnh phải ngồi dậy để húp thêm một tô cháo; chớ còn không thì thế nào cũng xót ruột rồi làm sao mà ngủ. Tất cả mọi sự sẵn sóc đó, dường như nó có phết một lớp đường mật ở bên ngoài, đã khiến cho gương mặt của bà ta trở nên trở trẽn, nên đôi mắt gian manh thỉnh thoảng láo liêng, làm cho Ba Mạnh phải giựt mình để mà ngờ giựt...

Màn đêm đã buông xuống dần, khi cái bóng đèn tròn không đủ điện câu nên nó toả ra một màu vàng vọt, làm cho căn nhà trở nên bịnh hoạn một cách khác thường, khiến cho Ba Mạnh phải rùn mình vì sợ hãi, khi anh đang nghĩ đến cái cảnh ngày xưa đã tổ chức vượt biên, đã bị tụi công an xã Bình Đức này truy nã, rồi tụi nó gửi giấy đi dán bố cáo khắp nơi. Nếu bây giờ mà nó giở hồ sơ cũ ra chắc là rắc rối, chi bằng ngày mai vọt đi lên Sài Gòn mượn khách sạn ở cho chắc ăn, chớ tấm thân của Việt Kiều chỉ được bà con trọng vọng, là khi trong túi còn tiền đô với dầu gió nước xanh hoặc thuốc tây để làm quà cáp. Chớ còn một khi đã bị tụi nó bắt còng tay rồi thì chắc chẳng còn ai để ý hỏi thăm, vì con người Việt Nam mỗi ngày phải

bắt buộc chạy đi theo cây kim đồng hồ để kiểm chén cơm manh áo, nên con người sẽ cạn dần đi những tình thương, chỉ còn rặt lại những điều điều ngoa gian dối.

Càng suy nghĩ đến niềm kia nổi nọ nhiều chừng nào, thì làm cho anh thêm thắm mệt, nên Ba Mạnh giờ mừng chung vô thì một cơn buồn ngủ từ đâu bất chợt kéo về, chỉ trong vòng năm phút sau thì anh lại ngủ mê mang, khiến cho nước nhớt từ nơi khốe miệng lại tràn ra ướt gối, nên cái mặt của anh trông cũng rất tức cười, như một gương của trẻ thơ đã ngủ mê sau khi bú xong bình sữa, chớ không còn là cái gương mặt của một gã Việt Kiều, mà cách đó chẳng bao lâu, ai nấy nhìn anh cũng trầm trồ khen đẹp trai trắng trẻo.

Bà vợ của ông Hai Bốn, phải nói là một bà già đã từng lăn lộn với đời, nên bà đã muốn vợi vả ra tay, vì sợ trẻ nữa thì Ba Mạnh xài hết tiền không còn chi để đớp, nên bà ta giả bộ đi lại để ém mí mừng, lợi dụng lúc đó rồi bà ta dò thám luôn, nếu Ba Mạnh thật sự ngủ mê, thì bà ta sẽ cho tay móc bóp...

Sau vài giây quan sát, bà vợ ông Hai Bốn đã biết Ba Mạnh đang ngủ mê mang, nhưng để muốn cho chắc ăn bà ta làm bộ đúc đầu vô mừng gọi nhỏ:

- Chú Ba. Chú Ba ... Ngủ gì mà mê dữ vậy. Muối bu lại cắn đây tay đây nè, thôi chú nằm xích vô trong một chút, để tôi lòn tay vô ém mí mừng lại cho...

Ngoài trời ngọn gió chướng non đã thổi rì rào, từng chiếc lá mạn khô rơi rụng xuống trước hiên, để tạo ra một âm thanh vô cùng êm ắng, thấy Ba Mạnh đã ngủ mê mang, nên bà thò tay vô rờ trên mặt để chờ xem phản ứng. Mọi việc êm đẹp như lúc đã dự trù, nên bà vợ ông Hai Bốn liền cho tay lần xuống túi quần của Ba Mạnh, móc ra một cái bóp đầy nhóc tiền đô. Nhưng bà lại run tay không biết làm sao để lấy, sau vài giây đồng hồ để trấn áp cơn run, bà liền nhón tay rút ra 5 tấm, rồi bà lại lẹ làng nhét cái bóp vào chỗ cũ bình

thường chớ không có để lại dấu vết gì khả nghi, cho nên một người đàn ông nào có tánh kỹ lưỡng đến đâu, khi sáng thức dậy cũng không làm sao biết được tiền trong bóp của mình đã bị người ta ăn cắp!

Trong khi đó thì ông Hai Bốn đang nằm ngủ trên một cái giường kế bên, chắc có lẽ đang bị cơn say rượu nó hành, nên ông ta thỉnh thoảng chửi thề văng tục, làm cho bà vợ lại giựt mình, vì cứ tưởng lầm là ông chồng mắc dịch mắc ôn, quanh năm suốt tháng chỉ biết ăn nhậu như hũ chìm, chớ không biết thấy được vận may để thò tay ra chụp giựt, rồi còn lại chửi thề tùm bậy lung tung, nếu bà mà không lanh lợi thì làm sao có được cái của hoạnh tài này. Vì mấy ngày nay chú Ba tui nó chỉ cho 200 đô chớ đâu có nhiều nhỏi gì mà mong thêm nữa...

Quả thật con người là một túi tham không đáy, không biết bao nhiêu nữa mới vừa. Hôm nay ở đây thì bà Hai Bốn cũng vậy thôi, chỉ có khác một điều, bà này không ngoan quá mức sẽ trở thành quỷ quái. Cho nên ngày mai khi Ba Mạnh thức giấc không biết phải xử trí ra sao, nếu sau khi phát hiện mất tiền mà la ó om sòm thì còn chi là tình nghĩa. Còn làm thình để bụng ra về, liệu sang năm tới ông ta có hăm hở về thăm, hay là sẽ dùn mình, rồi rút vai lên như là một người ngoại quốc.